

der disse Optøier overhoved fandt Sted. Jeg beklager dette saa meget mere, som selve denne Standrets Virksomhed er et Middel, som det forekommer mig, man kun skal gribe til, hvor Forholdene ere af den Natur, at en voldsom Bevægelse kun kan standses ved, at der statueres afskrækkende Exempler; men efter at en saadan Bevægelse er endt og ikke har havt Karakteren — som det forekommer mig efter de foreliggende Oplysninger — af nogen bevæbnet Modstand, da at anvende Standret, forekommer mig at være i høj Grad overilet. Jeg vilde ønske, at denne hastige Beslutning havde fundet Anvendelse langt, langt tidligere paa Ordningen af de vestindiske Forhold, inden det forlængst var for silde. Under disse Forhold, og skjøndt der mangler Oplysninger i stort Omfang, kommer Regjeringen til os og forlanger af os en Bevilling, der gaar fuldstændig i det samme gamle Spor, og som kun gaar ud paa at sætte Kolonialklassen i Stand til fremdeles at fungere som Driftskapital for de nuværende Plantere; og jeg kan ikke se rettere, end at Folkethinget vilde svigte sin Pligt endog saa lige overfor Bestindien, dersom man oftere rakte Haanden til en saadan Fremgangsmaade. Nu er der jo ganske vist ogsaa kommet adskillige Overdrivelser frem i det hele Forhold. Jeg frygter for, at den Krise, der nu forestaar St. Croix, maatte komme senere eller tidligere; det forekommer mig, at alle Erfaringer fra Fortiden pege hen paa, at noget Saadant maatte indtræde, og den kan da lige saa godt komme strax som senere. Det er nemlig en Krise, som en stor Del af de øvrige Der i Bestindien allerede have undergaaet derved, at en stor Del af deres Sukkerplantager ere blevne nedlagte som saadanne og nu dyrkes paa anden Maade. Dette er saaledes Tilfelde for mange af de engelske Ders Bedkommende, og deri ser jeg ingen Ulykke. Det er en fuldstændig Overdriivelse, naar det hedder, at det overhovedet dreier sig om at opretholde St. Croix som en sukkerdyrkende D eller ikke. Det er ikke Tilfelde, den vil vedblive at dyrke Sukker paa alle de Plantager, der virkelig ere i Stand til at føre en økonomisk forsvaerlig Drift paa denne Maade; for en stor Del af de andres Bedkommende er det meget muligt, at de ville ophøre at være sukkerdyrkende; men hvilken Nationalulykke der skulde ligge deraf, at man ophører med en Sukkerdyrking, der kun kan opretholdes ved kunstige Midler, er jeg ikke i Stand til at se. Jeg skal kun minde om, at heller ikke overfor disse Der ere vi uden Præcedens overfor et saadant Tilfælde som det, vi her skal lide over for. Den Gang da der i 1867 var overgaaet St. Thomas og St. Croix saa store Ulykker med Jordbæjv og Orkaner, der havde anrettet en Skade, der laad anslaaet beløb sig til 6,000,000 og i Overflaget varierede til over 10,000,000, henvendte man sig her for at skaffe den en Understøttelse paa en eller anden Maade

ved Forslaget til en Lillagsbevilling for 1868 — 69. Der blev da vedtaget Bidrag paa den Maade, at man eftergav St. Thomas dens Bidrag til Statskassen i det Aar. Jeg beder ærede Medlemmer at overveie dette og sammenligne det foreliggende Spørgsmaal med den Ulykke, der den Gang overgik Den, tæxeret til mellem 6 og 10 Millioner, og Statens Bidrag, som bestod i en Eftergivelse af Dens Tilskud til de almindelige Statsforbindenheder af 28,000 vestindiske Dalere. Ved Siden deraf blev der ligeledes vedt St. Croix et lignende Tilskud, og det var paa den Maade, at Rigsdagen dengang tog Sagen, uden at der blev gjort dette uhyre Nummer ud af den, som man nu søger at faae spundet ud af den foreliggende Sag. Dengang sagde Regjeringen: vi ere nu ganske vist meget vanskeligt stilled med Uddelingen af et saadant Bidrag, thi vi kunne kun henvende os til Kolonialraadet, og lade det uddele Hjælpen til de Trængende, som det finder passende. Hvilken Tillid Rigsdagen dengang har haft til Kolonialraadet, skal jeg ikke kunne udtale Noget om; men jeg er overbevist om, at denne Tillid siden er svundet saa vidt ind, at det i ethvert Tilfælde ikke kunde blive Kolonialraadet, som man betvoede hverken disse eller andre Midler. Jeg skal slutte med at gjentage, hvad jeg tidligere sagde, at idet jeg opfordrer Thinget til at stemme imod dette Lovforslags Vedtagelse, saa er det for derigjennem at tilkjendegive, at Folkethinget ikke oftere rækker sin Haand til Opretholdelsen af det nuværende Regjeringsystem for Bestindien, for hvilket den ærede Finansminister bærer Ansvar. Jeg forstaar meget vel, at en saadan Erklæring ikke er behagelig for en Minister at modtage, eller at det ikke er behageligt at komme til den Selv-erkjendelse, at man altsaa selv er den væsentlige Hindring for, at der kan komme Kolonien en lykkelig Fremtid til Gode. Derimod er jeg ikke i Stand til at indrømme, at dette skulde kunne give den ærede Minister en saa irriteret Sindstemning, at han derved skulde tro sig berettiget til at gaa udenfor alle parlamentariske Former i sin Forhandling med Thinget. Den ærede Minister udtalte nemlig igaar, at han søgte sig fuldstændig fritagen for at forhandle med dem, der havde gjort denne Indstilling til Thinget. Jeg skal dertil kun sige, at den Frittagelse, som den ærede Minister herved tager sig, maa han jo ogsaa vide, at vi fra vor Side ere i Stand til at benytte, og jeg skal sige til, at der ikke for mig eller for dem, der tænker som jeg, egentlig er noget Ubegjærligt ved at benytte denne Frittagelse. Men det kunde dog være af en vis Interesse at høre, hvilket Omfang den ærede Minister agter at give denne Frittagelse, om den skulde omfatte endog saa mere end den foreliggende Sag; thi da ville vi jo komme ind i en ret pikant politisk Situation i Fremtiden. Der var kun eet Punkt af vor Indstilling, som